

de, der i Forslaget her nævnes som de daarligst lønnede, nemlig Tjenestemænd, som har 1,350 Kr. og derunder. Udvalget har derfor forsøgt paa, om man ikke muligt ogsaa kunde faa dem med, og har haft en Forhandling med Finansministeren for at faa disse allerdaarligst stillede af Statens Arbejdere med under Lovforslagets Bestemmelser. Finansministeren erkendte, at der var rimelig Grund til at yde dem Dyrtidshjælp, men erklærede, at skulde de med, vilde det betyde, at Administrationen skulde til at anstille saa omfattende Undersøgelser, at man først langt hen paa Efteraaret kunde naa at udbetale den Hjælp, her er Tale om, og det vilde være umuligt for Finansministeren at danne sig et rigtigt Skøn over, hvem der indenfor alle de mange Omraader burde ydes Hjælp til. Vi har derfor ikke taget dem med i Forslaget, men det er Udvalgets Ønske, at de forskellige Ministre, f. Eks. for Straffeanstaltternes Vedkommende Justitsministeren, for Statsbanernes Vedkommende Ministeren for offentlige Arbejder, vil drage Omsorg for, at ogsaa disse Hjælpearbejdere, de, som har den allermindste Indtægt, faar et passende Dyrtidstillæg, og se at finde en Form, hvorunder denne Hjælp kan ydes, f. Eks. ved Bevilling paa Tillægsbevillingsloven efter forudgaaende Forhandling.

Der er i Ændringsforslaget i draget en Grænse mellem By og Land, eller rettere sagt, man har paa samme Maade som i Lønningsloven skelnet mellem dem, der bor i Landsbyer med under 2,000 Indbyggere, og dem, som bor i Handelspladser, Købstæder og København. Man har der draget Grænsen saaledes, at paa Landet sættes de Lønninger, som betinger Dyrtidshjælp, 150 Kr. lavere. Naar denne Bestemmelse er medtaget, er det ikke, fordi man mener, at Dyrtiden ikke føles paa samme Maade paa Landet som i Byerne, men af Hensyn til Lønningslovens Bestemmelser, idet man derved naar, at tilsvarende Lønningsklasser faar en tilsvarende Forhøjelse. Der er nemlig i Lønningsloven en Forskel paa Landet og København af 210 Kr. for de laveste Lønningsklassers Vedkommende, og man har ment, at Bestemmelsen her i Ændringsforslaget om de 150 Kr. i nogen Grad svarede dertil.

Saa findes der i Slutningen af Ændringsforslaget til § 2 en Bestemmelse om, at Enker og Enkemænd, som har egen Husstand, regnes lige med gifte. Det var nødvendigt at medtage det, fordi det ikke fremgik klart af Lovforslaget.

Naar jeg nu kommer til § 3, som vi

foreslaar anderledes affattet, er der først at bemærke, at vi har stillet et Ændringsforslag, som gaar ud paa, at alle private Indtægter paa over 300 Kr. skal medregnes i den Aarsindtægt, efter hvilken Dyrtidshjælpen beregnes. Naar vi har sat Beløbet 300 Kr., er det, fordi adskillige har nogle Smaabeløb i Aarsindtægt, som de maaske vanskeligt kan opgive nøjagtigt. De Blanketter, som omhandles i § 4, som de paagældende skal udfylde for at kunne faa Dyrtidshjælp, vil blive udarbejdet paa den Maade, at man spørger Tjenestemændene: Har De privat Indtægt paa over 300 Kr.? Svarer de Nej, skal der ikke yderligere gøres Rede for, hvor meget deres private Indtægter er. Svarer de Ja, maa de opgive hvor meget, og det Beløb, som er over 300 Kr., medregnes da i den Aarsindtægt, efter hvilken Dyrtidshjælpen ydes.

I det tredje Stykke i Udvalgets § 3 er der en Bestemmelse om, at der, hvor Mand og Hustru begge to har en Indtægt, som berettiger til Dyrtidshjælp, i den samlede Indtægt kan fradrages henholdsvis 400, 350 og 300 Kr. Det svarer til en Bestemmelse, der findes i Skatteloven.

4de Stykke i Udvalgets § 3 er i alt væsentligt det samme som i Regeringsforslaget. Kun er der føjet til, at iblandt de Indtægter, som fritages for at regnes med i Aarsindtægten, er Kørepenge og Natpenge. Man gaar nemlig ud fra, at disse Indtægter ikke er egentlige, idet der ogsaa er Udgifter forbundet med at oppebære dem. Og endelig mener man, at naar man fritager private Indtægter paa indtil 300 Kr., bør ogsaa disse Biindtægter fritages for at medregnes. Der var i Udvalget Ønske om, at man paa samme Maade kunde fritage Indtægt ved Overarbejde fra at komme med i Beregningen. Det viste sig imidlertid ved Forhandling med den højtærede Finansminister, at man i Administrationen ikke kunne fritage Beløb, som oppebæres ved Overarbejde, for at komme med, fordi Overarbejdsbetaling falder sammen med den øvrige Betaling for Arbejde. Men jeg gaar ud fra som givet, at naar Skemaerne, som udsendes til Udfyldning, kommer ud til de Arbejdere, som i Aarets Løb har haft Overarbejde, maa det være ret og rimeligt og stemmende med Lovens Aand, at disse fradrager et lignende Beløb af deres Overarbejdsfortjeneste som den private Indtægt, der her fritages, og det, som svarer til, at Kørepenge og Natpenge fritages, idet Natpengene i Virkeligheden er noget tilsvarende til Overarbejdspengene.